

Шуменска поща

ЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА, СТОПАНСТВО и ОБЩЕСТВЕННОСТ
УРЕЖДА КОМИТЕТЪ

Директоръ: ДИМ. РАДЕВЪ

Редакция и администрация

„Царь Борисъ“, тел. 140

ИЗЛИЗА:

СРЕДА и СЪБОТА

АБОНАМЕНТЪ:

ЗА ГОД. 80 ЛВ., 6 М. 50 ЛВ., 3 М., 30 ЛВ

ОБЯВЛЕНИЯ:

ТЪРГОВСКИ и ОФИЦИАЛНИ 2 ЛВ. СМ. КВ.

ВЪЧНО МЛАДИЯТЪ БОТЙОВЪ

Кой народъ би могълъ да посочи на свѣта свой синъ, о чието дѣло да се обединятъ всички, опиянени отъ оба- и възхитени отъ живота и завета му? Да сочатъ ежегод- еговото гениално дѣло като откровение и съ пълненъ въз- да дирятъ все по свежи страници въ живота и твор- вото на своя синъ?

Може би въ свѣтовната културна история, само Христо Ботйовъ, гордиятъ пѣвецъ на свободата е успѣлъ да създа- утъ всѣки свой сънародникъ запаленъ поклонникъ на свое- ено дѣло. Не е новъ за насъ единоклониотъ възторгъ, ено около 2 юний топли страницитъ на българския печатъ идвижва нашата младежъ.

Христо Ботйовъ, гордиятъ неизчерпаемъ духъ на правда ень устремъ за народно дѣло, пѣвецътъ на недоволнитъ Отиранския яремъ, изворътъ на буенъ ентузиазъмъ, който ошовожда голѣмитъ дѣла, успѣ да стане знаме на своя на- и. Тоя 28 годишенъ младежъ раздруса една импе- съ своята публичична и политическа дейностъ и стана сръ на млада България. И не е случайно явление това. тѣкътъ който лѣха отъ всѣки редъ на Ботйовото твор- о и отъ всѣка негова бунтовна стѣпка, може да гори са- ъ млади гърди. заклети врагове на всѣкакви компромиси, като обичатъ по-вече отъ себе си своя идеалъ: свобода ечество.

Вѣчно младиятъ Ботйовъ е блестяще доказателство за ожноститъ на младитъ, които успѣятъ да създадатъ въ итѣ си красивъ и човѣченъ идеалъ за служба народу. митъ дѣла се раждатъ отъ хора. които знаятъ защо жи- и които има за какво да живѣятъ.

Христо Ботйовъ е тѣхно знаме.

ПЕТЪРЪ СЪЖПОВЪ

ВЪЧНО МЛАДЕНЧЕСКИТЪ ПОРИВИ ВЪ БОТЙОВАТА ПОЕЗИЯ

дѣдъ сгѣстения фонъ на ата 1876 год., която даде величавата и свѣтла карти- тъ нашата революционна а, всрѣдъ великолепието на обстановка, наситена съ и и димъ, се възправятъ о героични образи, но най- ителенъ си остава само — Христо Ботйовъ. Той въ историческия пѣтъ на ата млада държава, средъ ия кипежъ на борбитъ за онално освобождение, като иклонимъ бардъ, като сим- на най-възвишеното и свѣт- за насъ — НАРОДНАТА БОДА! Макарь че време- ии отдалечава отъ синура оная неспокойна героична та, която роди „Оборище, агюрище, Перушица, Браци- Шипка“, но фигурата на юва расте все по-голѣма и вѣтла, за да ни сочи вели- време. което роди велики гари!

отйовъ си остава за насъ ать твърде патетиченъ, твър- лобимъ образъ, необикнове- иленъ, една рѣдко изклю- елна натура, която увлича лва душитъ съ необикно- ата магия, каквато други не гежаватъ.

а психологическиятъ му пор- тъ е твърде чуденъ. Той и метежния духъ на Шан- ъ Петъфи, разрушителната хия на Херцена и Черни- вски, художествения реали-

зъмъ на Пушкина, динамично- стъта на Емилъ Верхарнъ и всичко туй съчетано, блѣсти въ една чудна амалгама. Сърд- цето му е бойна клада върху която сж изгорѣли всички ус- ловности на дребния животъ, за да види съ пророческиѣ си очи картината на великитъ мигове, която ще роди сво- бодата.

Очарованието отъ Ботйова е двойно по-голѣмо, — той е и революционеръ и вдѣхновенъ поетъ. Поривитъ въ неговата поезия ще си останатъ вѣчно млади, защото тѣ сж изразъ на една дълбока емоционал- ностъ, която се подхранва отъ живия възторгъ къмъ свобода. А този копнежъ за свобода си остава дълбоко внедренъ въ човѣшката душа. Хиляди пред- теци предъ него сж паднали на кладата като Хуса, като Христа на кръстътъ, като Про- метей на скалата, за да откри- ятъ пѣтя на свободния човѣкъ и прогресивната мисль.

Въ чудната архитектоника на неговия стихъ лежи неговото дълбоко и огнено чувство, смѣ- лата и честна мисль на единъ пламененъ протестъ. Въ него- вата поезия нѣма она спокоенъ и епиченъ размахъ, нѣма тиха- та преспиваща романтика на старитъ и чудни гравюри, — всичко въ него е трепетъ, дви- жение, сила и драматизъмъ, си- ла която увлича, подчинява.

Ботйовъ си служи съ прости сръдства, обаче всичко въ не- го е дълбоко почувствано, вси- ко е изразъ на неговия буенъ, динамиченъ терпераментъ, кой- то е въ кръвтъ му, въ сърд- цето му.

Той не е мечтателъ, той е борецъ активно участващъ въ живата борба — затова всѣка дума е закана, възторгъ! Въ единъ строгъ синтезъ прели- ватъ образитъ на неговата бун- товна стилизирана мисль, да- дени съ силата на единъ вдѣх- новенъ и голѣмъ художникъ.

Като магистраленъ худож- никъ, Ботйовъ рисува прекрас- ни картини:

Настане вечеръ, месецъ изгрѣе, звезди обсиятъ свода небесенъ, гора зашуми, вѣтъръ повѣе, Балканътъ пѣе хайдушка пѣсень!

Тука Ботйовъ е ненадминатъ Този стихъ се смѣта като най- възвишена форма въ българска- та поезия.

Въ размирната пѣсень на не- покорнитъ вѣтрове, надъ роб- ската земя той чувства оная кос- мична и първобитна сила на своя изстрадалъ народъ, който е готовъ въ името на една ве- лика идея да умре достойно отколкото недостойно да носи единъ горчивъ (разбѣтъ) жи- вото!

Ботйовъ не живѣе съ отвле- ченитъ химери на времето си. Той здраво е стѣпилъ върху священата земя — въ пулса на неговото огнено, голѣмо сър- це живѣе голѣмиятъ бълга- ринъ!

Ботйовъ не е на никого, той е на цѣлия български народъ. Той обича до болка бълга- рската земя, той ѝ остава вѣ- ренъ до край.

Съ много духовна сила, и много етична красота, Ботйовъ стои внушителенъ надъ насъ, като знаме въ бурната и несп- ирна борба на нашия младъ народъ, който чертае съ кръв- та си своя ОГНЕНЪ ИСТО- РИЧЕСКИ ПѢТЪ!

Чанко Петровъ у-лъ гр. Преславъ.

Минерална Ямболска
— ВОДА —
при ЦВѢТАНЪ ИВАНОВЪ
комисионеръ — Шуменъ

Подъ нашия погледъ

ПО НАЙ-СЛАБОТО СЪПРОТИВЛЕНИЕ
Две думи за лицемѣритъ и клеветницитъ

Не бихъ обърналъ внимание на дописката „Село Мадара“, печатана въ брой 45 на в-къ „Шуменско слово“, ако не ми направиха впечатление опровер- женията и възмущенията, из- хождащи отъ с. Мадара. Про- чие издирихъ въпросния брой на вестника и прочетохъ въ края на дописката нѣколко яв- но тенденциозни хули къмъ прогимназиалнитъ учители на селото, които на единъ моле- бенъ излѣзли безъ народно зна- ме, приказвали, подсмивали се, въобще лошо се държали: тѣ и ученицитъ!...

Не познавамъ нито тия учи-

тели, нито дописника на „Шум. Слово.“ Но счетохъ за свой дългъ да порица тия прояви на лицемѣрие и клевета къмъ нѣколко учители, беззащитни и изложени на всѣкаква злоупотре- шлена критика. Явна е тенден- цията на писаното: да се очер- нятъ у-тѣ за да задоволи писача нѣкои свои цѣли. Изключено е той да пише отъ нѣкакви под- буди да посъветва, да поправи да посочи грѣшки, които сж възможни за всѣки човѣкъ. И ако предположимъ, че учители- тѣ иматъ нѣкаква вина и нѣ- какво опущение. съвсемъ другъ е пѣтътъ и начинътъ да имъ се обърне внимание.

Дописки отъ тоя родъ само издаватъ грубата заинтересо- ваностъ на писачитъ, които твърде много задъ национално- то знаме, задъ патриотизма и благонравие, за да кажатъ:

—Дръжте ги! Ето недобритъ българи!...

А „добритъ“ знаятъ какъ да се нагаждатъ, за да откраднатъ благоволение и да се добератъ до желаната целъ.

И учителътъ е прицелна точ- ка. Това е стара история. За добра честъ, вече за всички сж ясни мотивитъ за подобни об- винения и тѣ останаха да слу- жатъ като сръдство само на неоправимитъ клеветници, безъ да постигатъ резултатъ.

И тѣхната маска ако не е паднала, ще падне, защото обществото си има свои зако- ни, които отстраняватъ кога и да е подобни лицемѣри. Таки- ва все още има въ нашата дей- ствителностъ.

Добре е, че сж изоставени съ своята злобича... Пивасъ

Какво става по свѣта

ПЪРВАТА ФАЗА НА ВОЙ- НАТА ЗАВЪРШЕНА.

ФЛАНДРИЯ—гробище на орджия, камиони и хора. Та- ка пишатъ италианскитъ ве- стници следъ разгрома на се- верната съюзническа армия, чиято катастрофа бѣ улесне- на много отъ предаването на белгийската армия.

ЦѢЛИЯТЪ брѣгъ на Ла- маншъ е въ германски рѣце Следъ крайно жестоки боеве чиято размѣри и страшна си- ла после ще се преценятъ, германцитъ унищожиха силни съюзнически войски. Англи- чанитъ сж успѣли да се от- теглятъ само тукъ тамъ.

ПРИ това оттегляне, което е дало на нѣмцитъ голѣма военна плячка, 60 параходи били засегнати. Морето било усѣяно съ трупове...

ГЕНЕРАЛЪ Приу, главно- командущъ 1-ва британска армия съ много висши офи- цери е билъ плененъ.

Съ трепетъ свѣтътъ очак- ва иднитъ дни на още по- решителни действия въ сама- та Англия и къмъ сърдцето на Франция.

ИТАЛИЯ се приближава къмъ войната. Всѣки часъ се очаква нейната намѣса. Това ще бжде най-важното съби- тие отъ почване войната.

СЪВЕТСКА Русия трупала войски по всички свои грани- ци отъ Балтика до Черно море. Отношенията съ Литва сж обтегнати. Въ Ромъния владѣе голѣма тревога.

И Въ тия решителни дни, СССР отказа да приеме из- вънредния английски прате- никъ въ Москва за водене търговски и други преговори.

Публицистъ.

Александъръ М. Герасковъ.

Литературна страница

 №
26

За нѣкои „богове“ отъ Олимпъ

Понѣкога софийски писателски срѣди обвиняватъ литературнитѣ работници отъ провинцията, че ужъ създавали изкуствено раздѣляне на писателитѣ на „столични и провинциални“ Стигна се до абсурдното твърдение както изтъкнахме въ миналата водна статия че изкуството се раздѣляло отъ живущитѣ въ провинцията писатели на „столично и провинциално“!

А фактъ е, че има само български писатели, независимо къде живѣятъ и творятъ. Не всички столични писатели, обаче, сж съгласни съ това. Нѣкои считатъ, че въ провинцията нѣма писатели, а съ каквито сили ни е дарило providението, тѣ живѣятъ и работятъ въ София... Често пжти тия господа считатъ за унижение да се покажатъ предъ публиката съ „нѣкакви провинциални присатели“... Боговетѣ отъ Олимпа държатъ на своето „столично достоинство“ и поставятъ себе си въ нѣкакви непостижими висоти...

Казвамъ: нѣкои правятъ това Направили сж го по организирани литературни четения въ Пловдивъ и Сливенъ Съ пълно пренебрежение сж се отнесли съ много работливи и талантливи писатели отъ провинцията, които съ нищо не стоятъ по долу отъ тия „белязани господа“, освенъ, може би само съ това, че нѣматъ свои издатели, списания и вестници както и глупаво самомнение...

Такива похвати, наистина, не допринасятъ нищо за сближението между столицата и провинцията. Така идватъ недоразуменията.

П. Ст.

Родно мѣсто

Нѣма нищо по-скжпо отъ родното мѣсто за човѣка. Може би родното мѣсто да е не-приветливо, бедно, глухо, пусто — то е родно мѣсто, то се обича беззаветно. Хората, откъснати отъ родното си мѣсто тжжятъ за него. Ако сж въ чужбина — една носталогия ги гнети. Това е мжката по родния край. Прокудениотъ отъ родината си най-силно знайтъ да я обичатъ и ценятъ. Родниятъ край, родното мѣсто, родината — сж възпѣти отъ поетитѣ въ възторжени стихове. Възторгътъ на любовта трепти въ музикални творби, които сжщо възпѣватъ родното кжтче. Съ най-голѣма красота сж пропи-ти творбитѣ на художници, поети, мизиканти които възпѣватъ родното огнище. Ако то е пострадало, ако то бедствува и си безсиленъ да му помогнешъ, твоята скръбъ ще бжде грамадна, неизмѣрима. Ако то цвѣти и тѣне въ благодатъ — ти ще си въ възторгъ отъ него и ако си творецъ — ще пресъздадешъ своя възторгъ въ стихове, музика, живопись... Спомнете си Вазовото „родно пепелище“ и хилядитѣ куплети отъ родни автори, които възпѣватъ нивитѣ, глогинитѣ, родната прѣстъ...

Всичко това е разбира се въ реда на нещата, човѣшко е. Кой е тоя уродъ, който не изпитва никакви чувства предъ вида на бащината кжца? Кое е това камено сърдце, което, следъ дълга раздѣла съ близки и познати, съ мѣстото, кждето сж отлѣтели най-хубавитѣ дни отъ детинството — отново ги зърва — нѣмо и безчувствено? Има ли човѣкъ който да не се прекланя предъ праха на дѣдитѣ, на величаво-

то минало на родната си страна?

Впрочемъ има и една друга страна на въпроса, единъ другъ „проблемъ за родното“. Кжде по-хубаво могатъ да те нару-гаятъ, да те окулятъ и обезличатъ — освенъ въ твоето скжпо родно мѣсто? Ако си общественикъ — тъкмо въ родното си мѣсто ще пропаднатъ економическитѣ ти и социални идеи, ако си труженникъ — не ще ти признаятъ нищо отъ труда, ако си човѣкъ на изкуството — тъкмо пакъ въ родния ти край никой не ще те признава. — Та кой, оня ли Иванъ или Стоянъ билъ писателъ? — ще се провикнатъ. — Та не го ли знаемъ ние чий синъ е, коя е майка му, кои сж братята му, сестритѣ му, фамилията му? Та ако и такива почнатъ да ми писателствуватъ — стана тя, наредихме я! — Така ще пророчествуватъ задъ и около тебе. Разбира се, има и изключения, но за сжжаление тѣ само потвърждаватъ правилото. Така е. Дори народната мждростъ ни казва че „никой не е пророкъ въ родното си мѣсто“. Не разпнаха ли Исуса тъкмо въ неговата родина, не изгорѣ ли Хусъ на кладата не се ли знае сждбата на Галилея, на Колумба, на Гутенберга, Стефансона и пр. и пр. Но защо да отиваме толкова далечъ? Нѣмаме ли дори доста пресни примѣри иу насъ? Единъ Ботйовъ намѣри ли приживѣ признание Левски не бѣ ли предаденъ отъ българинъ, Бенковски — сжщо. Мнозина ли признахм ние, а приживѣ дадохме ли нѣкому заслуженото? Оценыхм ли Вазова приживѣ, не изгонихм ли Пенчо Славейкова, не отровихм ли последнитѣ дни на Яворова, като го нарекохм убиецъ, не презрѣхм ли Дебелянова и ценимъ ли днешнитѣ живи творци? Кжде е почитътъ ни къмъ водачитѣ на нацията?

Ако речемъ да изброяваме политическитѣ лица, които сж ръководили сждбинитѣ на страната и не сж намѣрили поне исканиятъ просторъ за работа — ние ще се натъкнемъ на чудни дѣла изъ миналото. А днесъ знаемъ какъ е трѣбвало да бжде, но тогава — сме би-

кази или стихове, и да се тупашъ налѣво и на дѣсно, че вече си „звезда“ на литературното небе. Точно подобни писатели пишатъ както имъ дойде, на дължъ и на ширъ, безда отмѣрватъ думитѣ и изразитѣ. Тѣ никога не преработватъ свойтѣ работи. Гоголъ съ месеци държеше свойтѣ ржкописи заключени въ чекмеджето преработваше ги и следъ това ги печаташе. Вижте ржкописитѣ напр. на Яворова: изпѣстрени съ много поправки. Има младоци въ нашия литературенъ животъ които пишатъ по десетъ стихотворения на день. Нали трѣбва да се обадятъ въ всички детски списания? Нали трѣбва да участвуватъ и въ „Златорогъ“, и въ „Изкуство и критика“, и въ „Българска мисль“ и въ „Литературенъ гласъ“, и въ „Завести“ и въ — кжде ли не още? Затова бързо се издава въ повторения на сюжети и изразни сръдства до втрѣсване. Просто: фабрика за литературенъ талашъ, както веднажъ се изрази П. Горянски.

Метод. Н. Мариновъ

ли слѣпи.

Излиза, че родното мѣсто става кошмаръ за мнозина, или по-право отношенията ни къмъ налитѣ велики люде правятъ последнитѣ въ рамкитѣ на родното имъ мѣсто — невъзможни. Наистина, само въ родното ти мѣсто могатъ да те отрекатъ безъ остатъкъ. На всѣко друго мѣсто стига да не си маниакъ, а да носишъ въ себе си наистина дарование — ще ти дадатъ импулсъ, ще те признаятъ, оценятъ; ще ти дадатъ възможностъ да проявишъ по-добре творческитѣ си възможности. Защото — безъ насърчение, особено днесъ — напредкътъ е труденъ, въ нѣкои случай и немислимъ. Живѣемъ карьеристично време въ което нахалнитѣ задушаватъ скромнитѣ, бездарнитѣ често пжти се издигатъ — за смѣтка на даровититѣ на истински способнитѣ...

Ние умѣемъ много добре да вадимъ очитѣ на братята си, да виждаме гредата въ чуждото око, да рушимъ постигнатото съ голѣми усилия отъ другитѣ. Време е, обаче, да задушимъ предубежденията у себе си, да ги изкоренимъ, да задушимъ дребнитѣ си и хилави амбиции — за да дадемъ пжтъ на достойнитѣ, на ония, които сж истинскитѣ творци и водачи на племето — независимо отъ това, дали сж хора за които досега предубеждението ни е карало да не виждаме доброто, което носятъ. Когато видимъ известно предимство у нѣкого, ние трѣбва да насърчимъ носителя му, а не да се стараемъ да го погубимъ, да го обезличимъ, да омаловажимъ неговото дѣло. Винаги да мислимъ, че и отъ насъ може да има по-достойни.

Така родното мѣсто постепенно ще стане наистина родно скжпо, обичано. И ще стане чудото, и то трѣбва да стане то вече става. Въ всѣки градъ въ всѣко село могатъ да се посочатъ най-достойнитѣ, най-способнитѣ хора. Отстранете се отъ тѣхъ съ свойтѣ дребни домогвания! Обикнете ги! Защото: тѣ сж бждещето на България, нейниятъ животъ на културна държава. Тѣ сж носителитѣ на свѣтлина. Нека бухалитѣ не имъ прѣчатъ!

СИМЕОНЪ МАРИНОВЪ.

 ПЕЧАТНИЦА
„ЗОР А“ - Шуменъ

Знамето на Христо Ботевъ (НИКОЛА СИМОВЪ КУРУТО*)

Живѣешъ ти и днесъ, Курито,
съ байракъ и пламенно чело; —
то съ лаври цѣло е покрито
за твоя подбигъ и дѣло!

Защитникъ бѣше на райта
и врагъ на турчина-тиранъ
че грѣеше ти въ въ душата
борбата като свиденъ блънъ.

Ти знамето развѣ и буря
разтѣрси четнишки грѣди:
„Тозъ, който надне не умира!“ —
затуй борецъ и днесъ бжди!

Отъ гръмъ и адъ кнѣтятъ
скалитъ,

Общес и изкус

Правъ е Иполистъ то смѣта, че чувствитѣ, които отразяватъ изведение на изкуството, ли до голѣма степенъ и мисли на обществото, писателя сжжитѣ мисли сж намѣрили и излазъ. Да се мисли е напѣнъ обществото, е абсурдъ творецъ е повече и зависимость отъ всрѣдъ което се живѣе сжщо така. Той е по-малко създаденъ общество, още повече ствата, съ които си реца като словото, грата сж общественото. Разбира се, съ това се отрича индивидуалната безспорно носимъ значителенъ художникъ или музикантъ, а сж чертава връзката, която става между обществото и рецъ. Обществото за изкуството е това, което вата е за растенията нозема на общественото творецътъ черпи жито кове за свойтѣ пжти чрезъ тѣзи сокове дабо цвѣти и дава разкоше. Пс Творецъ, който строи между себе си и нѣкойто се отчуждава отъ то и се затваря въ своето на свойтѣ лични прѣвъ се осжжда самъ на оду незначитане отъ странитството. Модернистите, които провъзгласяватъ, че сж врагъ на обществото, не примѣрѣ за едно безъ обществена ценностъ, когато автори като Б. Хюго, Тургеневъ, и други пили жива вода на обществото, свляватъ фарове за човѣкъ въ вѣчниятъ му развитие.

Има ли смисълъ да се затваря въ черъ да живѣе съ маниятъ голѣма личностъ и то сж чуждъ чужденецъ, за да — този макрокосмосъ нѣма. Нѣма, за казахъ по-горе, външното творецътъ обезличава се и обезличава: не е морално, сжнѣр дѣлжи много на обществото му отговаря съ презрѣни души и незначитане.

Въ единението рецъ и общество, се логично за успѣхъ на личностъ!

Христо Ботевъ

*) Родомъ отъ Търговище, Убитъ на 18 май (31 май) на „Милан“

ШУМЕНСКИТЕ БУНТОВНИЦИ

през 1875 година

ността на Панайотъ Волов и на мѣстнитѣ гели. Шуменското приключение съ единъ фран-инъ. Старитѣ войводи и младитѣ. Турски офи-и и войници сѣ снабдявали българскитѣ бун-вници съ барутъ и фишеци. ИЗЪ „ЗАПИСКИТЕ НА ЗАХАРИ СТОЯНОВЪ“.

Въ сжщата тая нощъ, когато нашиятъ байракъ се развѣ-надъ Стара-Загора, шуменската младежъ поздравяваше лавския балканъ съ бунтовническа пѣсенъ. Революционния тетъ въ Шуменъ, основанъ въ 1873 година, бѣше единъ най-добритѣ и деятелнитѣ въ лицето на Панайотъ Воловъ чевъ (учители), а после Кръстю Кючюка, Ат. Стойковъ и др.

Тоя комитетъ броеше 360 души членове, о си имаха вжтрешенъ правилникъ, споредъ който всѣки ѣ билъ длъженъ да плаща веднажъ въ седмицата опре-но количество пари. Тия млади съзаклетници отъ знатния горически въ военно отношение градъ Шуменъ, до толко-к били въодушевени и самоувѣрени въ своето бждаще-ние, че презъ 1874 година се опитаха да покажатъ и на своето политическо сжществувание въ работи, които не-аха въ крѣга на тѣхнитѣ действия. Азъ говоря тукъ за-лючениетъ, което шуменскитѣ младежи направиха съ жи-тѣ тамъ европейци, по причина, че единъ френецъ-ска да се ожени за едно българско момиче-горня ржка, приключение, за което мнозина бѣха затво-отъ турското правителство въ Русчукъ, което погледна-зоботата както следваше.

По време на Заарското възстание, т. е. презъ 1875 год., го се реши да стане възстание по цѣла България, въ Шу-ртидоха като апостоли Н. Обретеновъ и Илирионъ Дра-иновъ, за да приготвятъ възстание. Тѣ направили събра-въ домъ на Ат. Стойковъ, дето предложението се приело-оудушно, Както навсѣкжде, така и тукъ, знатнитѣ войводи-оито буйната младежъ гледала като на Господъ, не се-пѣли да не направятъ калпазанлъкъ. Тѣ поискали отъ-иона Драгостиновъ

да имъ издействува 1000 напалеона-азни обезпечения, безъ които пари, казали, никжде нѣма-аки и бутнать крака да отидатъ. Имената на тия войводи сж-итѣръ Николовъ, Спирдонъ Таневъ, Стоянъ Вичювъ и Пан-акедонцевъ, отъ които само последниятъ изпълнилъ че-своята дума, т. е. излѣзълъ въ гората, а другитѣ се раз-дѣили, че не имъ изпратили хилядата напалеона. . . Между това, приготовленията на честната младежъ про-жавали енергично. Тя влѣзла

въ споразумение съ мнозина турска солдати, о я снабдявали съ барутъ и готови фишеци; а единъ про-анъ турски офицеръ имъ продалъ отъ единъ пжтъ 300 оки-тѣ. Много събрани, малко избрани! Отъ толкова души, азли вънъ отъ града повечето млади момчета на пол17—20-ни. Войводитѣ не само, че не придружили неопитнитѣ, но-знали изъ града да разубеждаватъ ония, които се стѣгали-жървятъ, да не излизатъ, че не било още време — Сърбия-усия още нѣмали хаберъ. . .

(Въ следния брой ще продължимъ за похода на шумен-га чета).

Захари Стояновъ.
Б. Р. Молиме всички ония шуменски граждани, които-тѣ нѣщо пове по горнитѣ въпроси и въобще за револю-нното движение въ Шуменъ преди освобождението, да на-атъ своитѣ спомени или проучвания за обнародване и ги-ятъ до редакцията ни.

ХУДОЖЕСТВЕНИ

Мебели

всички видове отъ
разни Европейски
фурнири и материали

ТЪРСЕТЕ И ПОРЖИВАЙТЕ ПРИ

Антонъ Чолаковъ

художникъ, резбаръ и тапицеръ

Четете вестникъ
„Шуменска поща“

Никола Симовъ Куруто Знаменосецътъ на Ботевата чета

На 31 май (18 юний ст. стиль), на „Милинъ Камъкъ“ падна про-низанъ отъ вражески куршумъ единъ отъ малко известнитѣ, идинъ отъ тия, които сж необ-ходими строители на голѣми дѣла и съ пълно себеотрицание проведжатъ идентѣ на водачи-тѣ. Падна убитъ знаменосецътъ на Ботевата чета — Никола Си-мовъ Куруто. Понеже е отъ на-шия край (родомъ градъ Търго-вище), не може да не кажемъ нѣколко думи за тоя хъшъ, бунтовникъ и близкъ Ботевъ сподвижникъ. Закърменъ отъ малкъ съ свободолюбивъ духъ буенъ, дѣлови младежъ, само-стоенъ и гордъ, той проявява тия свои характерни черти при всѣки случай. Намразенъ отъ турци и чорбаджии, Куруто во-ди животъ, богатъ на приклю-чения. Обвиненъ въ кражби и различни пакости, неговата дей-ность въ Търговище протича подъ знака на съмнение и доно-си. Затварянъ неколко пжти, най-после той е осжденъ и за-творенъ въ Русчукъ затворъ. Отъ тамъ избѣгва въ Ромъния следъ нѣколко интересни при-ключения, попада въ хъшовска срѣда. Издига се надъ другитѣ до степенъ да стане членъ отъ другарския сждъ на бунтовни-цитѣ.

Проявилъ е голѣма смѣлостъ въ нѣкои дѣла, които Комите-тътъ е предприемалъ. Следъ като Ботевъ застава на чело на своята безсмъртна чета, из-бира него за знаменосецъ. Съ другаритѣ си Куруто води хра-бри сражения и на „Милинъ Камъкъ“ пада убитъ.

Сега признателната младежъ въ Търговище все по-живо се интересува за Куруто. На една отъ стени на паметника за падналитѣ въ войнитѣ, скульпто-рътъ Люб. Далчевъ е отлѣлъ хубавъ бронзовъ релефъ.

Скоро ще се сложи на раз-глеждане и въпросътъ за на-права паметникъ на героя.

П. СТ.

Тукъ ще ви разкажемъ за... 30,000 ПАРАШУТИСТИ

Военнитѣ срѣди въ всички страни надѣлго коментиратъ масовото приложение на пара-шутизма отъ германцитѣ. Из-тъква се, че бързото ликви-ране на Холандия се дължи на бързитѣ и внезапни изненадва-щи действия на парашутиститѣ, които безъ малко щели да пле-ниятъ холандското правителство и кралското семейство.

Сега, обаче, проникватъ све-дения, че германцитѣ при пред-стоящата си офанзива срещу Англия, ще нахѣлятъ въ остро-ва и съ повече отъ 30,000 па-рашутисти. Тѣхната задача е да парализиратъ отбраната и да заематъ важнитѣ стратегически мѣста. . .

ПРЕНАСЯНЕ ТАНКОВЕ СЪ АЕРОПЛАНИ

Пакъ трѣбва да признаемъ, че руситѣ първи успѣха да по-строятъ гигантски аероплани, които могатъ да носятъ малки танкове. Но германцитѣ, позна-ти съ своето бързо възприемане и усъвършенствувание на нови бойни срѣдства, вече сж при-готвили въ голѣма тайна спе-циални аероплани. Тѣ могатъ да носятъ голѣми танкове до 30 тона. Нѣкои предполагатъ, че това е новото бойно оржжие, което ще бжде употребено сре-щу Англия, за да бжде осѣяна страната ѣ съ бързи бойни коли.

СЖДИЯ ИЗПЪЛНИТЕЛЬ ПРИ ШУМЕНСКИЯ ОКОЛИЙСКИ СЖДЪ — ТУКЪ

О Б Я В Л Е Н И Е № 881/933 год.

Подписаниятъ Станчо Ангеловъ, Сждия Изпъл-нитель при Шуменския Околийски Сждъ, обявявамъ че съзгласно чл. чл. 807 и последующитѣ отъ Зако-на за Гражданското Сждопроизводство петнадесетъ дни следъ обнародването на това обявление въ в-къ „Шуменска поща“ до седемнадесетъ часа на онова число отъ следниятъ месецъ, което съответствува на датата на обнародването въ канцеларията ми въ гр. Шуменъ ще трае публичната проданъ на след-ниятъ недвижимъ имотъ, принадлежащъ на Ахмедъ Мустафовъ Чаракчи Матъшевъ отъ гр. Шуменъ за вземането на Матъшъ х. Тахировъ и синове отъ гр. Шуменъ, а именно:

Кжца двуетажна паянтова съ застроено мѣсто 69 кв. м. и незастроено — 181 кв. м. състояща се горе отъ три стаи и салонъ и доле две стаи и ма-за, находяща се въ гр. Шуменъ „староджамийска часть“ при съседи: Н-цитѣ на Димо Ивановъ, Н-никъ на Арифъ Калфа, улица и Тефикъ Алиевъ преди, а сега новопроектирана улица съ първоначална цена 8,280 лева.

ИМОТА НЕ Е ИПОТЕКИРАНЪ.

Желающитѣ да купятъ имота, могатъ всѣки присжтственъ день и часъ да се явятъ въ канце-ларията ми въ гр. Шуменъ, да прегледатъ книжата и да наддаватъ.

Сждия-Изпълнитель: СТАНЧО АНГЕЛОВЪ

ШУМЕНСКО ОКОЛИЙСКО УПРВЛЕНИЕ

О Б Я В Л Е Н И Е № 5708

гр. Шуменъ, 29 май 1940 г.

Шуменското околийско упраление обявява на заинтересованитѣ, че търси да наеме за време до края на 1940 година по доброволно спазаряване, по-мещение за първи полицейски участкъ по пло-щадъ „Царъ Борисъ III“ и ул. „Царица Йоанна“ (бивша „Славянска“), състоящо се отъ стая за ка-бинетъ на началникъ участъка, две стаи за канце-лария и спално помещение на старшитѣ стражари, спални помещения, кждето да се побератъ 25 легла за стражата, омивалня, кухня, трапезария, мѣсто за вжглища и арестъ. Здание о трѣбва да бжде инста-лирано съ водна и електрическа инсталации.

Предложения се приематъ до 18 часа на осмия-день следъ публикуване настоящето въ в-къ „Шу-менска поща“

Всички разноски по обнародването, данѣнитѣ-такситѣ и гербовия налогъ сж за смѣтка на наемо-дателя.

ОТЪ УПРАВЛЕНИЕТО.

Комитетъ за постройка дѣтски окол. у-ни колонии — гр. Шуменъ

О Б Я В Л Е Н И Е № 1

гр. Шуменъ, 1 юний 1940 година

Комитета за направа Детски околийски колони гр. Шуменъ обявява, че дирѣ майсторъ за наемане работата за постройката на детски околийски уче-нически колонии въ землището на село Митропо-литъ Симеонъ мѣстността „Подъ пещеритѣ“ до чешмата при стария турски лагеръ.

Строежа ще стане по стопански начинъ.

Плановѣтъ за постройката сж на разположение презъ работното време въ канцеларията на околн-ското управление.

Желающитѣ да взематъ участие въ спазарява-нето да си дадатъ предложенията предъ строител-ната комисия до 10 юний 1940 година въ кабинета на околийския управитель.

Постройката лѣка, едноетажна надъ цокленъ камъкъ, два павилиона и кухня съ шапронъ за трапезария.

ОТЪ СТРОИТЕЛНИЯ КОМИТЕТЪ

